

Ammiraglio

SYLVIA BROECKAERT

Ammiraglio

Uit het dagboek van een minnares

Voor G.

© 2021 – Sylvia Broeckaert & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Vormgeving omslag: Shortlife, Deventer
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen
Foto auteur: Kaat Pype

NUR 301
ISBN 978 94 6434 008 2
e-boek
ISBN 978 94 6434 009 9

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VOORAF

Toen ik met mijn verhaal bij de uitgever aanklopte, omschreef hij het als een “autobiografictie”. Ik kende het woord niet maar het beviel me want het omschrijft precies wat dit boek is: een verhaal waarin flarden verwerkt zijn uit een dagboek over mijn wedervaren na borstkanker, in een periode tussen 2010 en 2015. Het waren wellicht de meest intense jaren van mijn leven waarin ik een grote Italiaanse liefde meemaakte en tijdelijk weer op het podium stond als professionele zangeres na een lange periode van inactiviteit op dat vlak. Maar mijn echte professionele leven speelt zich voor en na het kanker-verhaal vooral af in de radiostudio’s van de VRT. Mensen die naar Klara luisteren, weten dat, en operaliefhebbers kennen mij als verslaggever van het genre en misschien ook van mijn boek *Iedereen Opera*. De muziek is dus nooit ver weg in dit verhaal: ik neem u mee op het podium tijdens de productie *Bloed en Rozen* van Tom Lanoye en Guy Cassiers, waarin een kleine groep van het Collegium Vocale mocht optreden, en u gaat met mij mee naar enkele operaproducties die ik de voorbije jaren recenseerde. Toch wilde ik vooral het verhaal vertellen van een grote liefde die me overkwam na een periode van wat ik ervoer als een “ontvrouwelijking” en een terugkeer naar een leven met nieuwe mogelijkheden, ook op professioneel gebied.

Ondertussen zijn we met velen, de lotgenotes in het borstkanker-verhaal, en een kleine groep onder hen kent ook de problematiek van de erfelijke belasting en preventieve ingrepen die ik in dit verhaal beschrijf.

Enkele personages kregen andere namen wanneer het gaat over mensen die dicht bij me staan en over wie ik persoonlijke anekdotes vertel, andere heb ik gewoon bij naam genoemd of zijn fictief. Hier en daar is een locatie gewijzigd of gaat het verhaal iets verder in wat mogelijk ware geweest. De sprongen in de tijd worden groter, parallel met de liefdesrelatie die verder groeit in tijd en ruimte.

Het leven kan zulke wendingen aannemen dat je denkt: nu is het allemaal voorbij. Toen ik als relatief jonge vrouw een ernstige vorm van borstkanker kreeg, dacht ik even om er de brui aan te geven. Nu, zoveel jaar later, zou ik niet hebben willen missen wat ik nog allemaal op mijn bordje kreeg, al was ook dat niet allemaal rozengeur en maneschijn.

Wie had kunnen voorspellen dat we in een pandemie zouden aanbelanden die zowat het hele sociale en culturele leven tijdelijk lamlegt? En wie weet wat voor moois ons nog te wachten staat na deze wereldwijde beproeving?

Hoop doet leven. Een grote dame van het scherm zei onlangs bij haar afscheid: ‘Hou vol. Alles komt goed.’

Brussel, 2 december 2020

Sylvia Broeckaert

Juli 2010

‘*Puoi prendere il mio braccio.*’ Je mag m’n arm vastpakken, zegt hij, de man die naast me zit in het vliegtuig dat me van Pisa naar Charleroi zal brengen.

Ik was als een van de eersten aan boord gegaan en omdat de plaatsen niet genummerd waren, keek ik wat rond en vroeg me af waar ik zou gaan zitten. Bij het vertrek twee weken geleden was ik naast een dame van middelbare leeftijd terechtgekomen, in de menopauze zoals ik zelf, dacht ik toen, ook al ben ik met mijn drieënveertig lenes ongetwijfeld een tiental jaar jonger dan zij. Ik was toen bij het opstijgen van het vliegtuig onwel geworden, alles werd zwart voor mijn ogen. Het duurde niet lang, maar ik was toch van slag. De dame naast me had me getroost.

Misschien was het een plotse bloeddrukval geweest, veroorzaakt door de spanning van het alleen reizen – iets wat ik een hele tijd niet meer had gedaan. Misschien was het dat daverende geweld van die optrekkende motoren van het vliegtuig dat ik als het ware tot in het diepste van mijn vezels voelde zinderen. Bij de terugreis was ik er in elk geval niet gerust op. Toch wilde ik deze keer niet naast een oudere, zorgzame dame zitten.

Mijn oog viel op een van de weinige passagiers die al een plaatsje hadden ingenomen. Hij zat bij een raampje en was verdiept in een boek. Licht gebruide huid, donker, kortgeknipt haar dat een lichte neiging tot krullen deed vermoeden. Hij was van het mediterrane type waar ik sinds mijn prille jeugd een voorkeur voor heb. Ik heb altijd gedacht dat

de liefde voor mijn vader daar iets mee te maken had. Ook hij had ravenzwarte haren die licht krulden en werd donkerbruin bij het minste beetje zon.

Zelf ben ik koperblond met een lichte sproeterige huid. In Italië denkt men meestal dat ik een Engelse ben of een Duitse, iets wat ik altijd snel rechtzet. Nee hoor, ik ben Belgische, Vlaams om precies te zijn. Bij dat laatste kijken mensen alsof ze het in Keulen horen donderen.

De man naast wie ik wilde gaan zitten, keek heel even op en knikte vriendelijk toen ik vroeg of ik me mocht installeren. Hij las een Engelstalig boek, was sportief maar stijlvol gekleed in een beige linnen zomerbroek, een lichtblauwe poloshirt en lichte lederen sportieve schoenen. Wat een verademing na het zien van de horden Engelse, Duitse en Nederlandse toeristen in de luchthaven van Pisa. Waarom vinden mensen het nodig om tijdens hun vakantie er zo sjofel mogelijk uit te zien? Met schreeuwelijke korte broeken en onaantrekkelijke T-shirts – om nog te zwijgen over de teenslippers die hun voeten ontsieren.

Ik was gaan zitten en kon mijn blik amper afhouden van de bovenbenen van de man. Afgetraïnde spieren deden de stof van zijn linnen broek licht spannen. Ik vond hem meteen onnoemelijk sexy. Was hij een atleet? Of een verwoed sporter? Waarom zat hij als een van de eersten in dat vliegtuig? Waarom was hij alleen? Hij was overduidelijk een Italiaan, maar las in het Engels, dus iemand met een zekere intellectuele achtergrond.

Ik bedacht dat ik toch maar beter iets tegen hem kon zeggen over mijn vreemde ervaring tijdens de heenreis – wie weet gebeurde het nu weer, en dan zou hij misschien denken dat ik een aanstelster ben. Dus ik haalde mijn beste Italiaans

boven en legde hem uit wat er kon gebeuren met mij tijdens het opstijgen van het vliegtuig. Toen zei hij met een monkelend glimlachje dat ik dan zijn arm mocht vastpakken.

Het vliegtuig zet zich in gang. De denderende motoren overweldigen me opnieuw. Ik duw mijn handen stevig tegen de rugleuning van de zetel voor me om steun te zoeken. Even later is het ergste voorbij. Ik ben helemaal bij bewustzijn gebleven en haal opgelucht adem. We zijn opgestegen en bevinden ons nu op kruishoogte boven de wolken.

Het is heel rustig tijdens deze korte vlucht, op het gejjengel van enkele jonge kinderen na. De man naast me blijft verdiept in zijn literatuur en ook ik neem een boek uit mijn handtas: *Geheime kamers* van Jeroen Brouwers. Ik heb het bijna uitgelezen, het is een meeslepende roman waarmee ik al heel wat uren zoet ben geweest in mijn hotelkamer in Locanda l'Elisa, een hotel op het platteland even buiten Lucca.

Ik kwam dan terug van een halve dag Italiaanse les in de oude binnenstad. De cursus vond plaats in een stevig negentiende-eeuws gebouw met dikke muren. Toch konden die muren de zomerse hitte niet buiten houden, en er was geen airconditioning.

In een bijna Afrikaans aanvoelende hitte wandelde ik telkens na de lunch met medestudenten naar de bushalte vlak bij de *mura*, de stadsmuur rondom Lucca. De bus stopte op zo'n honderd meter van het hotel. De airconditioning in de hotelkamer was een buitengewone bonus waar ik met plezier wat meer geld voor neertelde. De andere studenten, die van overal ter wereld kwamen, verbleven in de binnenstad en huurden kamers bij mensen thuis.

Ik bleef meestal enkele uren in de koele kamer om er te lezen en daarna ging ik aan het zwembad liggen om ver-

der te lezen en af en toe een frisse duik te nemen. Het was tenslotte vakantie en ik had hard gewerkt aan mijn comeback in de muziekwereld, ik verdiende wel wat comfort. Bovendien had ik nood aan extra zelfzorg. Het voorbije jaar had ik nog een aantal reconstructieve ingrepen ondergaan als gevolg van borstkanker. Ik hoopte dat ik het hele gebeuren rond dat ziekteproces snel kon afronden.

Net voor mijn vertrek vond de tepelreconstructie plaats en het nieuwe kleinood, de kers op de taart na een lange en moeizame behandeling, zat nog in een speciaal omhulsel. Het mocht niet platgedrukt worden en ik moest er bij elke douche of zwembeurt een waterdichte pleister over kleven. Ik had ook last van een enigszins dikkere arm aan de kant waar mijn lymfeklieren waren weggenomen en daarvoor moest ik vaak een spannende armkous dragen. Ik legde die eerst enkele minuten in het vriesvakje van de kleine ijskast in de hotelkamer en zodra ik die aantrok, deed dat geweldig veel deugd.

Mijn vakantie, in combinatie met de taal cursus, was een absolute zaligheid geweest. Ik voelde me als herboren en was helemaal niet ongelukkig in mijn eentje. Ik had nieuwe vrienden gemaakt, we hadden druk adressen uitgewisseld met de belofte elkaar te zullen blijven schrijven. Dat doe je een tijdlang en dan verwatert het contact toch en blijven die namen en gezichten verre en warme herinneringen.

Ik haal de bladwijzer uit mijn boek en begin te lezen. Plots kijkt de man naast me op en zegt op zachte toon: ‘*È andato bene, no?*’ Ondertussen is het al een kwartier geleden dat het vliegtuig is opgestegen. Ik ben een beetje verbaasd, dacht dat hij niet verder contact had willen maken, maar het doet me plezier. Ik schiet in de lach bij zijn opmerking dat het toch wel goed verlopen is, dat opstijgen, en bevestig met een lichte blos dat het me deze keer veel beter afging dan op de heenreis.

Hij bekijkt me met een nieuwsgierige glimlach. Hij heeft mooie, hagelwitte tanden, een donkere maar zachte blik. In profiel heeft hij een opvallende, karaktervolle neus, die ik al vaker bij intelligente mannen zag. Hij doet me denken aan professor emeritus in de genetica Herman Vanden Berghe, een vriend van mijn ouders: ook hij heeft zo’n geprononceerde neus. En aan Nikolaus Harnoncourt, die geniale dirigent en in mijn ogen een prachtman, om nog maar te zwijgen van de gambist Jordi Savall: ook zo’n mooie karakterkop.

De huid van de man is licht getaand en heeft die wat dikkere structuur die mij altijd opvalt bij zuiderse mannen. Hij heeft lachrimpeltjes rond zijn ogen en een diepere groef in zijn voorhoofd. Zijn haarlijn wijkt iets en er zit hier en daar wat grijs tussen zijn korte, donkere haren, wat me doet vermoeden dat hij ongeveer mijn leeftijd moet zijn.

‘Ben je met vakantie geweest?’ vraagt hij.

Ik vertel hem over mijn verblijf in Lucca en de cursus Italiaans die ik er volgde.

Hij voegt er snel aan toe dat mijn Italiaans voorbeeldig is en ik bedank hem voor het compliment. Na een week intensieve lessen zit het allemaal nog fris in mijn hoofd en ik vind het heerlijk om met een native speaker te kunnen converseren.

Wat is Italiaans toch een wonderschone taal, als muziek. De fascinatie voor die taal, de voorkeur voor de Italiaanse keuken, de liefde voor de onuitputtelijke kunstgeschiedenis van het land: het houdt me al jaren bezig. Het was een van de redenen waarom ik kunstgeschiedenis ging studeren. Maar waarschijnlijk lag de kiem al in mijn prille jeugdijaren, toen ik met mijn ouders geregeld op bezoek ging bij mijn grootvader, die na de dood van zijn eerste vrouw hertrouwde met een

Italiaanse verpleegster. Zij, Giuditta Rietti, de stiefmoeder van mijn vader, was een buitengewoon elegante vrouw met een intrigerend accent, of ze nu Frans sprak of Nederlands. Ze was mijn doopmeter en ik voelde een diepe bewondering voor haar. Tegelijkertijd was ik wel een beetje bang voor haar, want ze kon nogal onvoorspelbaar uit de hoek komen.

Ze kruidde het gekuiste Vlaams dat ze van mijn grootvader leerde geregeld met Italiaanse tussenvoegsels zoals *così così*. Ze vervormde ook Vlaamse woorden of maakte er haar eigen grappige versie van, zoals “mijnen kleinen bedorf”, wat “mijn klein verwend kind” betekende.

Ik was echt weg van haar en vond haar bijvoorbeeld onweerstaanbaar wanneer ze aan het stuur zat van de kleine witte Peugeot waarmee ze mijn grootvader van hot naar her vervoerde. Ze droeg van die lederen handschoenen met een gebreide katoenen bovenzijde, daarmee hield ze het houten stuur vast. Een klassedame, dat was ze. Ik kon niet snel genoeg groot zijn om ook zo gekleed te gaan, zo vrouwelijk te worden en zo geliefd te zijn. Mijn grootvader, die twintig jaar ouder was dan zij, was dolverliefd op zijn vrouw en die liefde was overduidelijk wederzijds.

De man naast me vertelt me op zijn beurt dat hij onderweg is van Pisa naar Brussel, waar hij werkt. Ik vraag nieuwsgierig wat hij doet voor de kost en hij antwoordt me: ‘Ik ben marinier, momenteel werk ik voor de NAVO’. Hij voegt er lachend aan toe dat hij voor een zeeman belachelijk weinig tijd op zee doorbrengt, maar wel vaak in een vliegtuig zit. Ik vertel hem over mijn professionele bezigheden als freelance zangeres. Ik ben zojuist gevraagd om na een strenge auditie in Parijs mee te zingen met een vermaard ensemble, en er staan enkele projecten op stapel die zullen plaatsvinden in Nederland en in het zuiden van Frankrijk.

Ik merk dat het beeld dat hij van mij krijgt – een onafhankelijke vrouw die voor zichzelf kan zorgen, artistiek bezig is en daarvoor ook moet reizen – hem boeit. We komen tot de vaststelling dat we allebei in Brussel wonen, op korte afstand van elkaar, en hij biedt me een lift aan. Op die manier hoef ik de shuttle van Charleroi naar Brussel niet te nemen en hij moet toch in die buurt zijn. Ik twijfel geen moment, want dit gesprek is best aangenaam en mag nog een eeuwigheid duren.

Het vliegtuig is inmiddels volop aan het landen, ik heb het amper gemerkt, zozeer ga ik op in het gesprek. Ik moet ook erg focussen op het Italiaans, een taal die ik dan wel zeer mag koesteren, maar waarvan ik de finesses nog niet meester ben. Ik moet vaak naar woorden zoeken.

We stappen uit en ik merk dat de marinier een piepkleine koffer bij zich heeft. Hij blijkt ook geen andere bagage te hebben. Opnieuw treft me het atletische aspect van die man, met zijn brede schouders en gespierde benen, en zo’n fiere gang. Ik heb nooit eerder iemand gezien die zich zo kaarsrecht en tegelijkertijd zo soepel en ontspannen voortbeweegt. Ik moet nog aanschuiven bij de bagagebanden, want ik heb een grote en een kleine koffer bij me, volgestouwd met mijn mooiste zomerkleren. Natuurlijk ook met een hele selectie aan elegante zowel als comfortabele sandalen en schoenen. Het is een beetje jammer dat ik voor vandaag besloten heb om mijn witte, platte sandalen aan te trekken, een luchtige, lichtgrijze salopette, en een wit topje met daaroverheen een lang wit hemd. Niet meteen mijn vrouwelijkste outfit. Maar goed, ik zie er ontspannen uit en zomerbruin, mijn halflange, zacht krullende haren zijn lichtblond geworden. Ik voel me goed.

Deze dag is er een vol uitzonderlijke gebeurtenissen

en ervaringen die volgens mij ergens met elkaar te maken hebben. Omdat de vlucht vanuit Pisa gepland was in de late namiddag had ik een hele voormiddag in Lucca rondgestruind, eindelijk eens een kijkje genomen in die talloze eeuwenoude kleine kerkjes en een wandeling gemaakt op de mooie stadswallen. De cursus Italiaans had veel van mijn tijd in beslag genomen en in de namiddag was het doorgaans te warm geweest om de binnenstad te bezoeken, dus nu had ik de kans om dat alsnog te doen.

Ik genoot van elke minuut. Ik wandelde door middeleeuwse kerken waar de ingang veelal afgebakend was met een zwaar, rood fluwelen gordijn. Binnenin zijn die kerken sober en kan je er oude schilderkunst en sculpturen aantreffen.

Ik was in een innerlijke dialoog verwickeld met mijn onlangs overleden moeder. Zij was helemaal weg van de romaanse bouwstijl en deed niets liever dan in Frankrijk mijn vader meetronen van de ene romaanse kerk naar de andere. Dus ik sprak met haar, wees haar op kleine details die ik zag, vertaalde voor haar wat ik van een gids afluisterde die zich richtte tot een groepje Italiaanse toeristen.

Tegen de middag was ik bekaf, het werd erg heet. Ik wandelde nog even op de mura van Lucca. Het zijn brede muren rondom het stadje, met wandelpaden en een ruime strook groen. Plots werd ik melancholisch, mijn bijzondere vakantie was voorbij, ik praatte al uren met een onzichtbare en onhoorbare geest die maar geen antwoord gaf. Ik werd zelfs een beetje boos en maande haar aan om mij ook eens iets te vertellen, maar de stilte was compleet.

Moedeloos zegg ik neer op een afgeleefd houten bankje. Ik was in tranen. Wat miste ik haar stem, haar manier om de dingen te bekijken, haar dankbaarheid voor al het moois wat

er – ondanks haar slopende ziekte – in deze wereld toch nog te beleven viel, haar liefdevolle aanwezigheid. Als we elkaar niet konden zien, belden we elke dag. Zij hoorde meteen aan de kleur en toonhoogte van mijn stem hoe het met me ging, en als er ergens een probleem of een verdrietje was, wist ze het altijd uit me los te peuteren. Onze band was ongelooflijk sterk, zij noemde me soms haar beste vriendin en voor mij was zij zondermeer mijn allergrootste liefde.

Door de mist van mijn tranen zag ik naast me op het houten bankje in zwarte sierlijke letters een ingekerfde tekst: *‘La verita è che senza parole io sento i brividi nel cuore. Ti amo’*. De waarheid is dat ik zonder woorden een trilling voel in mijn hart. Ik houd van je.

Ik zag dit onmiddellijk als een teken van haar – ze had me duidelijk willen maken dat ze geen woorden meer had maar dat ze er nog was, heel dicht bij me. Mijn tranen van verdriet werden er van vreugde. Helemaal opgeladen sprak ik een jogger aan die voorbij kwam en vroeg hem voor de zekerheid het ook te lezen en het in het Engels te vertalen. De jongeman glimlachte een beetje verlegen om mijn overduidelijk grote emotie, maar bevestigde minzaam de betekenis van de zin. Ik vertrok overgelukkig.

In die gemoedstoestand bleef ik de rest van de dag en zo voel ik me nog altijd nu ik hoog boven de wolken kennismaak met een onweerstaanbare, charmante, Italiaanse man.

De marinier zegt me dat hij bij Paul op me zal wachten, een bakkerij in de luchthaven met een vleugje ouderwetse gezelligheid door de witte en zwarte vloertegels en een grote houten toog. Terwijl ik bij de bagagebanden sta, voel ik een lichte opwinding. Een innerlijke stem maant me aan rustig te blijven. *Bederf dit niet, dit is een geweldige opportuniteit.*

Naast me staat een vrouw ook op haar bagage te wachten. Ze draagt een kleine hoofddoek en heeft een strakke armkous om. Ik herken meteen haar aandoening: ze is in behandeling voor borstkanker. Vreemd genoeg word ik heel even misselijk. Ik wil er niks meer van weten, van heel dat kanker-verhaal, van die vreselijke, ontvrouwelijkende behandeling. Ik wil weer léven, vrouw zijn, verleiden en verleid worden. Ik wil die bladzijde definitief omslaan.

Ik zie mijn koffers in de verte aanhobbelen op de bagageband en gris ze gehaast mee. Ik kan niet snel genoeg bij die intrigerende man zijn die wat verderop op me wacht.

Hij staat aan de ingang van bakkerij Paul, zijn koffertje met uitgetrokken handvat leunt tegen zijn knie, hij bekijkt zijn smartphone en steekt die snel weg wanneer hij mij ziet aankomen.

‘Zullen we iets kleins eten voor we vertrekken?’ vraagt hij.

Ik vind dat prima en we schuiven aan voor een belegd broodje en een koffie. Ik stel voor alles te betalen, tenslotte mag ik met hem meerijden naar Brussel. Hij heeft daar niks op tegen en dat verwondert me een beetje, ik ben het gewend om getrakteerd te worden door een man.

Het is druk bij Paul, we zitten in een hoekje aan een wat wiebelig tafeltje dat nog vrij was. Ik merk dat zijn ogen afdwalen naar de schouder waar mijn witte hemd van afgeleden is en ik neem niet de moeite om het weer netjes omhoog te trekken. Zijn blik doet me goed. Het is alweer een tijd geleden dat ik een erotische trilling voelde in mijn lijf. Ongeveer een half jaar geleden, in februari, had ik een kortstondige romance met een operadirigent. Hij had me stormenderhand veroverd, via Facebook nog wel. Ik was hem op zijn verzoek achterna gereisd tot in het zuiden van Frankrijk om er samen

een korte idylle te beleven. De idylle veranderde voor mij in een nachtmerrie toen de man in kwestie vond dat ik te veel aandacht opeiste en het via een e-mail uitmaakte. Een liefdesrelatie beëindigen met een mail of een sms-bericht? Hoe laag kun je vallen?

De daaropvolgende maanden, zelfs het hele voorjaar, was ik zwaarmoedig geweest. Maar de zomer en mijn vakantie in Lucca hadden me definitief uit deze dip geholpen. Uiteindelijk was het goed geweest om na een lange periode van herstel en reconstructieve operaties de attentie van de operadirigent te krijgen. Vooral omdat ik inmiddels erg twijfelde of ik als vrouw nog wel aantrekkelijk was. Hij had me zeker het gevoel gegeven dat dat wel het geval was, en als ik er nu op terugkijk, vind ik dat de dagen die we samen doorbrachten in Lyon iets jeugdigs en moois hadden. De dirigent, ook al was hij de vijftig voorbij, had iets jongensachtig behouden, iets van een deugniet. Ik kan een glimlach niet onderdrukken als ik aan de pretlichtjes in zijn ogen denk.

Met de knappe Italiaan wandel ik naar de parking van de luchthaven. We houden halt bij een grote taupekleurige Landrover waarvan hij met enige trots de bagageruimte opent. Een echte man, denk ik, helemaal weg van zijn auto. Zo te zien geen onbemiddelde marinier. Ik neem plaats op de passagiersstoel en we vertrekken.

Het is ook in België bloedheet, hij stelt voor de airco op een zacht pitje op te zetten. We praten verder en nu is hij vooral aan het woord. Hij heeft een zachte stem en spreekt Italiaans met een Franse r, iets wat je niet zo vaak hoort, ik vraag hem ernaar. Hij vertelt me dat zijn moeder, ‘*mia mamma*’, in Frankrijk opgroeide, en dat hij wellicht van haar die huig-r heeft.

De man heeft veel gelezen en interesseert zich in het bijzonder voor historische literatuur. Ik krijg de hele rit van Charleroi naar Brussel onderricht in de geschiedenis van Italië. Ik ben moe van de reis en het vele praten, laat het me welgevallen naar hem te luisteren en hem ondertussen sluiks van opzij te bekijken.

Hij rijdt rustig, niet meer dan honderd kilometer per uur. Hij mag dan wel een macho lijken met zijn 4x4, de man is een en al beheersing. Ik merk dat het wit van zijn donkere ogen een beetje rood is – ook hij is moe. We komen aan in Brussel, hij brengt me naar de laan waar ik woon en parkeert voor mijn deur.

Hij kijkt me aandachtig aan en zegt dat hij het fijn zou vinden om ons gesprek verder te zetten. Hij wil graag meer tijd met me doorbrengen, maar nu is hij te moe. Bovendien, het is zondagavond en morgen heeft hij een zware werkdag. We spreken meteen af voor de dag erop, ik heb immers nog vakantie. We beslissen dat hij me na het werk zal komen oppikken. Hij geeft me zijn kaartje, waarop ik hem het mijne geef. Nu pas lees ik zijn volledige naam en functie en hij die van mij: *Giulio Licata – Rear Admiral NATO* en *Sara Van Brussel – freelance mezzo soprano*.

We nemen afscheid. Ik ben onder de indruk: de hele reis lang vertelde hij alleen dat hij marinier is en minimaliseerde zijn professionele bezigheden, maar hij is zo'n beetje het hoogste wat je bij de zeemacht kan bereiken.

Het siert hem dat hij daar niet over wil opscheppen, dat het gaat om wie hij is, om wie ik ben en om wat we elkaar te vertellen hebben. Ik vind dit een mooi begin van iets wat ik nu nog niet kan plaatsen, maar dat me wel helemaal in beslag neemt en toch niet onrustig of onzeker maakt. De romantica

in mij is wonderlijk genoeg onder controle. Zou dat de invloed zijn van deze ernstige Italiaanse admiraal?

Ik voel me licht en onbevangen en in die stemming klim ik de drie verdiepingen hoog naar mijn dakappartement, waar ik snel alle ramen en terrasdeuren opengooi. Wat een hitte, het is meer dan dertig graden en ik heb geen airco.

Morgen ga ik mijn kater Corradino halen in het dierenpension Charaton. Ik mis die schat nu toch wel erg. Daarna zal ik me helemaal opdoffen voor mijn date met Giulio.

*

De dag erop is het al even broeierig heet. Hier voelt zo'n hitte extra zwaar omdat de lucht vochtiger is. *Ammiraglio* Giulio stuurt me een sms-bericht: we hadden afgesproken om acht uur 's avonds, om iets te drinken in het centrum van Brussel, maar het zal een uurtje later worden. Geen probleem – ik heb genoeg om handen, zoals de was. Ik heb de onpraktische gewoonte om in de zomer vooral in het wit gekleed te gaan en in de winter in het zwart. Al die witte broeken, rokken en jurken worden heel snel vuil.

Voor vanavond heb ik een zomerjurk uitgekozen die ik nog maar één keer heb gedragen, toen ik in Lucca met mijn studiegenoten naar een film in de openlucht ging. De film ging over de aardbeving in Aquila een jaar eerder en over de loze beloftes die Berlusconi deed – de mensen zouden snel hun huizen terugkrijgen, het was een aanklacht tegen de corruptie in Italië.

De enkellange jurk die ik toen droeg, is heel lichtblauw: waterblauw of het blauw van een ijle zomerhemel. Het is een ontwerp van Sarah Pacini, met brede linten die je rond

je middel drapeert. Ik ben weg van dat modemerck, temeer omdat ik kort na de dood van mijn moeder veel kleren van Pacini in haar kasten vond. Het waren kleren waar ik haar zelden mee gezien heb. Ze was zo spaarzaam, mooie kleren droeg ze alleen wanneer ze uitging. De laatste jaren van haar leven kwam dat er bijna niet meer van, ze was danig verzwakt. Zes jaar chemotherapie doet dat met een mens. Ik draag tegenwoordig haar mooie beige linnen pullovers, een elegante witte rok en een grote hoeveelheid topjes in diverse kleuren.

De hemelsblauwe jurk heb ik nog niet lang. Ik kocht hem aan het begin van de solden in juli, in een Paciniwinkel in Brussel. Ik kies er een zilverkleurige platte sandaal bij. Ik bekijk mezelf in de spiegel. Het is mooi, maar een beetje te etherisch naar mijn gevoel. Ik mag er vanavond best een beetje sexy uitzien. Ik kies dan toch maar voor de witte rok die van mijn moeder was, die zit mooi strak rond mijn middel en billen en waaiert dan breed uit tot net onder de knie. Ik combineer het met een zwart topje in corsagestijl met kleine drukknopjes aan de voorkant. Ik kocht het vorige week in een modieus winkeltje in Lucca. Bij deze jurk staat een hoge hak heel goed, dus ik ga voor mijn witte stiletto's, in de hoop dat we niet te ver hoeven te lopen.

Ook mijn lingerie is met zorg uitgekozen, van Marlies Dekkers. De pasvorm van de bh's is heel geschikt voor een gereconstrueerde borst en er zit altijd een gedurfd kantje aan. De witte lingerie die ik aantrek is geïnspireerd op een spinnenweb en het draadachtige motief dat de twee cups met elkaar verbindt, keert terug aan de achterkant van de bijhorende string.

Ik ken mezelf, ik weet dat ik die knappe man straks niet

zal kunnen weerstaan. Ik heb gisteren meermaals gevoeld dat ook hij erg aangetrokken is tot mij. Wat een geluk dat ik die affaire had met de dirigent, bedenk ik me nu. Ik zou me anders met veel meer aarzeling naar een afspraakje begeven dat zonder twijfel op seks zal uitdraaien. Ik heb Giulio niks verteld over mijn kankerverhaal en bijgevolg ook niet over de reconstructie. Ik heb nu weliswaar een tepel, maar nog geen tepelhof. Dat gaat nog gebeuren dit najaar: er wordt dan een tepelhof getattooëerd. Misschien schrikt hij zich wel rot straks, ik moet hem er toch wel op voorbereiden.

Het is bijna negen uur en het is nog altijd licht, in juli duren zomeravonden eindeloos lang. In de loop van augustus breekt die extase van de zomer en wordt het licht veel omfloerster en melancholischer. Ik knuffel nog even mijn kater Corradino, Dino voor de vrienden, een Britse korthaar lilac point met een bijna witte vacht en purpergrijze tekening op zijn staart, oortjes en neus. Het is een prachtdier met een gedwee karakter. Dino is maar wat blij weer thuis te zijn, hij laat het merken door uitbundig kopjes te geven, te spinnen en voortdurend de trap op en af te lopen. Daarna struint hij naar het terras, waar hij als heer en meester de hele buurt kan overschouwen.

De bel gaat. Mijn hart slaat een slag over. Giulio Licata staat beneden aan de deur, de man die voor mij eigenlijk nog een volslagen vreemde is.

'Hier is uw zeeman,' zegt hij door de intercom.

Het is al laat en het lijkt me nogal overbodig hem nu in die hardnekkige hitte, al die trappen te laten beklimmen om vervolgens weer naar beneden te gaan en de stad in te trekken. Ik zeg hem dat ik naar beneden kom.

Daar staat hij met een grote glimlach, in zomerkledij en